A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2004. július 15. *

A C-381/01. sz. ügyben,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: E. Traversa, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

az **Olasz Köztársaság** (képviseli: I. M. Braguglia, meghatalmazotti minőségben, segítője G. de Bellis, avvocato dello Stato, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

támogatják:

a **Finn Köztársaság** (képviseli: T. Pynnä, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

* Az eljárás nyelve: olasz.

és

a **Svéd Királyság** (képviseli: A. Kruse, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

annak megállapítása iránt benyújtott keresete tárgyában, hogy az Olasz Köztársaság — mivel tartózkodott a szárított takarmány piacának közös szervezéséről szóló, 1995. február 21-i 603/95/EK tanácsi rendelet (HL L 63., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 17. kötet, 177. o.) végrehajtása során nyújtott támogatásokra vonatkozó hozzáadottérték-adó kivetésétől — nem teljesítette a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.) 11. cikkéből eredő kötelezettségeit,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, C. Gulmann (előadó), J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues és N. Colneric bírák,

főtanácsnok: L. A. Geelhoed,
hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel a tárgyalásra készített jelentésre,

a felek szóbeli előadásainak a 2003. október 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, amelynek során a Bizottságot — meghatalmazotti minőségben — E. Traversa, K. Simonsson, I. Koskinen és K. Gross, az Olasz Köztársaságot G. de Bellis, a Finn Köztársaságot T. Pynnä, a Svéd Királyságot pedig A. Kruse képviselte,

a főtanácsnok indítványának a 2003. november 27-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A Bíróság Hivatalához 2001. október 4-én benyújtott keresetlevelével az Európai Közösségek Bizottsága az EK 226. cikk alapján keresetet indított annak megállapítása iránt, hogy az Olasz Köztársaság — mivel tartózkodott a szárított takarmány piacának közös szervezéséről szóló, 1995. február 21-i 603/95/EK tanácsi rendelet (HL L 63., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 17. kötet, 177. o.) végrehajtása során nyújtott támogatásokra vonatkozó hozzáadottérték-adó (a továbbiakban: HÉA) kivetésétől — nem teljesítette a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi

irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o., a továbbiakban: hatodik HÉA-irányelv) 11. cikkéből eredő kötelezettségeit.

A jogi háttér

A HÉA-ra vonatkozó közösségi szabályozás

2 A hatodik HÉA-irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerint a HÉA tárgyát képezi „az adóalany által belföldön ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás".

3 Ugyanazon irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja az alábbiak szerint rendelkezik:

„Az adóalap a következő:

a) a [...] termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás teljesítése esetén minden, ami a teljesítés ellenértékét képezi, amelyet az átadó vagy a szolgáltatást teljesítő ezért az értékesítésért az átvevőtől, a szolgáltatás címzettjétől vagy harmadik személytől kap vagy kapnia kell, beleértve az ezen értékesítés árával közvetlenül összefüggő támogatásokat."

A szárított takarmány után nyújtott támogatásokra vonatkozó közösségi szabályozás

4 A 603/95 rendelet 3. cikke szerint a forró levegővel mesterségesen szárított takarmány utáni támogatás összege tonnánként 68,83 euro, a napon szárított takarmány utáni támogatás összege pedig tonnánként 38,64 euro.

5 Az 1995. június 9-i 1347/95/EK tanácsi rendelettel (HL L 131., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 17. kötet, 367. o.) módosított 4. cikk gazdasági évenként meghatározza azt a legmagasabb garantált mennyiséget (a továbbiakban: LGM), amely után támogatás nyújtható. Ezt a mennyiséget felosztja a tagállamok között.

6 Az 5. cikk szerint:

„Abban az esetben, ha azon szárított takarmány mennyisége, amely után bármely gazdasági évben [...] támogatást igényelnek, meghaladja a 4. cikk[ben] [...] meghatározott LGM-et, az adott évben járó támogatást a következők szerint számítják ki:

— az LGM-et meghaladó első 5%-ra a támogatást minden tagállamban az adott túllépéssel arányos összeggel csökkentik,

— minden 5%-ot meghaladó túllépésre a túllépéssel arányos további csökkentéseket alkalmaznak minden olyan tagállamban, ahol a termelés az LGM 5%-kal növelt mennyiségét meghaladja.

[...]"

7 A 6. cikk (2) bekezdése szerint az előleg kifizetésére való jogosultsághoz a kérdéses szárított takarmánynak el kell hagynia a feldolgozóvállalkozást.

8 A 8. cikk szerint:

„A 3. cikkben előírt támogatást — az érdekelt fél kérelmére — a feldolgozóvállalkozásokból már elszállított és a következő feltételeknek megfelelő szárított takarmány tekintetében nyújtják:

a) a maximális nedvességtartalma legyen 11% és 14% közötti, amely változhat a termék kiszerelésének módja szerint;

b) a szárazanyag minimális nyersfehérje-tartalma nem lehet kevesebb, mint:

— 15% az 1. cikk a) pontjában és az 1. cikk b) pontjának második francia bekezdésében felsorolt termékek esetén,

— 45% az 1. cikk b) pontjának első francia bekezdésében felsorolt termékek esetén;

c) a szárított takarmány legyen hibátlan, eredeti és forgalomképes minőségű.

Különösen a rost- és karotintartalom tekintetében [...] további feltételek rögzíthetők."

9 A 9. cikk c) pontja az alábbiak szerint rendelkezik:

„A 3. cikkben előírt támogatást csak [azon] [...] feldolgozóvállalkozások kapják meg, amelyek:

[...]

c) beletartoznak a következő kategóriák legalább egyikébe:

— a szárításra szánt takarmány termelőivel szerződésben álló vállalkozások,

— a saját terményeiket vagy, csoportok esetén, tagjaik terményeit feldolgozó vállalkozások,

— vállalkozások, amelyek készletüket olyan — még meg nem határozott garanciákat nyújtó — jogi vagy természetes személyektől szerezték be, amelyek vagy akik a szárításra szánt takarmány termelőivel szerződésben

állnak; e jogi vagy természetes személyek azon tagállamok illetékes hatóságai által jóváhagyott vevők, ahol [...] a takarmányt betakarították."

10 A 11. cikk (2) bekezdése szerint:

„Abban az esetben, ha a 9. cikk c) bekezdésének első francia bekezdésében említett szerződések a termelők által szállított takarmány feldolgozására vonatkozó külön megrendeléses szerződések, akkor meghatározzák legalább azon területet, amelynek terményét le kell szállítani, valamint tartalmaznak egy, a feldolgozóvállalkozások kötelezettségeit megállapító záradékot, amely szerint kifizetik a termelőknek a 3. cikkben előírt azon támogatást, amelyet azok a szerződések alapján feldolgozott mennyiségekért kapnak."

A pert megelőző eljárás és a kereset

11 Miután megállapította, hogy az Olasz Köztársaság nem vetett ki HÉA-t a 603/95 rendelet alapján nyújtott támogatásokra, továbbá arra az álláspontra helyezkedve, hogy ez az állapot ellentétes a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontjával, a Bizottság 1998. november 4-én az EK-Szerződés 169. cikke (jelenleg EK 226. cikk) alapján felszólító levelet intézett az Olasz Köztársasághoz, amelyben felszólította észrevételeinek két hónapos határidőn belüli megtételére.

12 Mivel erre a levélre nem érkezett válasz, a Bizottság 1999. július 30-án indokolással ellátott véleményt adott az Olasz Köztársaságnak, és felszólította, hogy két hónapos határidőn belül tegye meg az abban foglaltaknak való megfeleléshez szükséges intézkedéseket.

13 Az olasz kormány 1999. szeptember 28-i levélben válaszolt. Vitatta a Bizottság kifogásainak alapját, különösen azzal az indokkal, hogy a takarmányt feldolgozó vállalkozások közösségi támogatása nem kapcsolódik közvetlenül a dehidratálási eljárás árához, és így nem tartozik a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének (a) pontja szerinti HÉA-alap körébe.

14 Ilyen körülmények között a Bizottság a jelen kereset benyújtása mellett döntött.

15 A Bíróság elnöke 2003. április 29-i végzésével megengedte, hogy a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság az alperes pernyertességének előmozdítása végett — az eljárási szabályzat 93. cikkének 7. §-ában foglaltak szerint, azaz kizárólag a szóbeli szakasz során előadott észrevételek útján — beavatkozóként részt vegyen az eljárásban.

Az ügy érdeméről

A felek érvelése

16 A Bizottság szerint a takarmányt feldolgozó vállalkozások tevékenységének három lehetséges végzési módja közül az alábbi kettő a HÉA tárgyát képezi:

— a zöldtakarmány termelőktől történő megvétele és a feldolgozott termék harmadik személyek részére történő viszonteladása;

— olyan bérmunkaszerződés kötése a termelőkkel, amely alapján a zöldtakarmány átadására a tulajdonjog átruházása nélkül kerül sor, és a feldolgozott terméket visszaszolgáltatják e termelőknek.

17 Azon feldolgozóvállalkozások esetében, amelyek a takarmányt megveszik a termelőktől és harmadik személyek részére továbbértékesítik, adásvételi szerződések jönnek létre, amelyek a hatodik HÉA-irányelv értelmében termékértékesítésnek minősülnek, és így adókötelesek.

18 A bérmunkaszerződések esetében — mivel a feldolgozóvállalkozás a dehidratált takarmányt visszaszolgáltatja a zöldtakarmány termelőjének — a tevékenységet takarmányszárítási szolgáltatásnak kell tekinteni. Ez a szolgáltatásnyújtás tehát, mint olyan, a hatodik HÉA-irányelv alapján adóköteles.

19 Az irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja szerint az adóköteles tevékenységek megalapozzák a 603/95 rendelet alapján nyújtott támogatásokra vonatkozó HÉA kivetését.

20 A Bizottság arra hivatkozik, hogy a 603/95 rendelet 9. cikke szerint „[a] 3. cikkben előírt támogatást csak [a] [...] termékeket feldolgozó [...] vállalkozások kapják meg [...]". Ezek a vállalkozások a támogatások jogi értelmében vett címzettjei, akiket a közösségi jogalkotó szándékosan jelölt ki, amikor a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontjában arra az ellenértékre hivatkozik, „[...] amelyet az átadó vagy a szolgáltatást teljesítő [...] az átvevőtől, a szolgáltatás címzettjétől vagy harmadik személytől kap [...]". A 603/95 rendelet nem említ senki mást, aki a

szárított takarmány forgalmazásához nyújtott támogatás jogi értelemben vett jogosultja lenne.

21 A Bizottság elismeri, hogy a vállalkozások egy adott körének nyújtott támogatások kedvező gazdasági hatással járhatnak a termelési ciklusban mind előttük (az adott esetben a zöldtakarmány-termelők), mind utánuk (az adott esetben az állattenyésztők) álló vállalkozásokra. A Bizottság megállapítja, hogy a bérmunkaszerződések esetében maga a közösségi jogalkotó írja elő a 603/95 rendelet 11. cikkének (2) bekezdésében, hogy a takarmányt feldolgozó vállalkozás köteles kifizetni a termelőnek a beavatkozó intézménytől kapott támogatást.

22 Ennek ellenére az a lehetőség, hogy valamely támogatás más vállalkozásoknak is hasznot hajt, vagy az a tény, hogy kötelezettség áll fenn a más vállalkozások által kapott támogatások egészének vagy részének kifizetésére, nem változtat a kérdés jogi természetén. A támogatás jogi értelemben vett címzettjét — azaz a feldolgozóvállalkozást — meg kell különböztetni a támogatás gazdasági értelemben vett közvetett kedvezményezettjétől.

23 A Bizottság szerint azzal, hogy a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontjában az „értékesítés árával közvetlenül összefüggő támogatások" fogalmát használja, a közösségi jogalkotó a HÉA adóalapjába akarta vonni az összes támogatást, amelynek közvetlen hatása van az átadó vagy a szolgáltatást nyújtó által kapott ellenértékre. Az ilyen támogatásoknak közvetlen vagy ok-okozati kapcsolatban kell állniuk a pontosan meghatározott vagy meghatározható mennyiségű termékértékesítéssel vagy szolgáltatásnyújtással, azaz a támogatást akkor nyújtják, ha az érintett termékeket vagy szolgáltatásokat ténylegesen értékesítik a piacon. Jelen esetben pedig éppen ez a helyzet.

24 Az olasz kormány arra hivatkozik a bérmunkaszerződések tekintetében, hogy 603/95 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerint — amely alapján a bérmunkaszerződéseknek tartalmazniuk kell egy, a feldolgozóvállalkozások kötelezettségét megállapító záradékot, amely szerint kifizetik a termelőknek az ugyanazon rendelet 3. cikkében előírt, nekik járó támogatást — a támogatás nem a feldolgozóvállalkozásnak kedvez, hanem a termelőnek. Ilyen körülmények között a nyújtott támogatás nem esik a HÉA tárgyi hatálya alá.

25 Ami azt az esetet illeti, amikor a feldolgozóvállalkozás a termelőtől megvásárolja a zöldtakarmányt azért, hogy a feldolgozást követően harmadik személyek részére továbbértékesítse, a HÉA-nak a támogatásra történő kivetése attól függ, hogy bizonyítható-e, hogy a szárított takarmány vevői abból hasznot húznak. Ez a bizonyíték azonban hiányzik.

26 A tárgyaláson a finn és svéd kormány támogatta az olasz kormány kérelmét.

A Bíróság álláspontja

27 Annak előírásával, hogy a HÉA adóalapja — az ott meghatározott feltételek mellett — tartalmazza az adóalanyoknak nyújtott támogatásokat, a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja a termékek és a szolgáltatásnyújtások teljes értékét a HÉA tárgyává szándékozik tenni, és ily módon kívánja elkerülni, hogy a támogatások kifizetése alacsonyabb adóbevételeket eredményezzen.

28 Megfogalmazásának megfelelően ez a rendelkezés akkor alkalmazandó, ha a támogatás közvetlenül összefügg az érintett tevékenység árával.

29 Hogy ez teljesüljön, a támogatást kifejezetten valamely meghatározott termék értekesítésére vagy meghatározott szolgáltatás nyújtására kell kifizetni a kedvezményezett vállakozás részére. A támogatás csak ebben az esetben tekinthető úgy, mint a termékértékesítés vagy a szolgáltatásnyújtás ellenértékének része, és ennek következtében csak ebben az esetben adóköteles. Különösen annak kell megállapíthatónak lennie, hogy a támogatásra való jogosultságot az adóköteles tevékenység elvégzésével szerzi meg a jogosult (a C-184/00. sz., Office des produits wallons-ügyben 2001. november 22-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-9115. o.] 12. és 13. pontja).

30 Másrészről ellenőrizni kell, hogy a termék átvevői vagy a szolgáltatás címzettjei hasznot húznak a jogosult által szerzett támogatásból. Az átvevő vagy a címzett által fizetett árat oly módon kell meghatározni, hogy az arányosan csökkenjen a termék átadója vagy a szolgáltatás nyújtója részére adott támogatással, amely így az általuk követelt ár meghatározásának elemét képezi. Ellenőrizni kell tehát, hogy a támogatás kifizetése ténylegesen lehetővé teszi-e az átadó vagy a szolgáltatást nyújtó számára a termék vagy a szolgáltatás olyan áron történő értékesítését, illetve nyújtását, amely alacsonyabb annál, mint amit az átadó vagy a szolgáltatást nyújtó a támogatás hiányában követelne (a fent hivatkozott Office des produits wallons-ügyben hozott ítélet 14. pontja).

31 A támogatásban megtestesülő ellenértéknek mindenesetre meghatározhatónak kell lennie. Nem szükséges, hogy a támogatás összege szigorúan megfeleljen az értékesített termék vagy a nyújtott szolgáltatás árában bekövetkezett csökkenésnek. Elegendő, ha az árcsökkenés és a támogatás között — amely támogatás átalányjellegű is lehet — jelentős összefüggés van (a fent hivatkozott Office des produits wallons-ügyben hozott ítélet 17. pontja).

32 Végső soron az „árral közvetlenül összefüggő támogatásnak" a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja szerinti fogalma csak azokra a támogatásokra terjed ki, amelyek termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás teljes vagy részleges ellenértékét képezik, és amelyeket harmadik személyek nyújtanak az átadónak vagy a szolgáltatás nyújtójának (a fent hivatkozott Office des produits wallons-ügyben hozott ítélet 18. pontja).

33 Meg kell állapítani, hogy a jelen tényállásban a Bizottság által megjelölt két eset — azaz egyrészt a szárítást követően a zöldtakarmány termelőjétől vásárolt takarmánynak a feldolgozóvállalkozás általi értékesítése, másrészt a feldolgozóvállalkozás által a zöldtakarmány termelőjével kötött bérmunkaszerződés — egyikében sem teljesülnek a jogvita tárgyává tett támogatások HÉA alá vonásának feltételei.

A termelőtől vásárolt takarmány szárítást követő értékesítése

34 Amint arra a Bizottság hivatkozik, a feldolgozóvállalkozás által szárított takarmány értékesítése — a nyersanyag zöldtakarmány-termelőtől történt megvásárlása után — a hatodik HÉA-irányelv értelmében termékértékesítésnek minősül.

35 A támogatást a feldolgozóvállalkozás részére fizetik ki, és ez rendelkezhet vele.

36 Ugyanakkor a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja értelmében a támogatás közvetlenül nem függ össze az adóköteles tevékenység árával.

37 Valójában a támogatást nem azért nyújtják, hogy a feldolgozóvállalkozás szárított takarmányt szállítson az átvevő részére.

38 Jelen esetben a felek egyetértenek abban, hogy a világpiacon nincs szárított-takarmány-hiány. Az is általánosan elfogadott, hogy a támogatási rendszer célja egyrészt a Közösségen belüli termelésre való ösztönzés a belső ellátási források biztosítása érdekében, a világpiaci árat meghaladó költségek ellenére, másrészt a minőségi szárított takarmány termelésének ösztönzése. Ebben a tekintetben a 603/95 rendelet tizenegyedik preambulumbekezdése kiemeli azokat a célokat, „[...] hogy a feldolgozóknak zöldtakarmánnyal való rendszeres ellátását ösztönözzék, valamint hogy a termelők számára lehetővé tegyék, hogy a támogatási rendszer előnyeit élvezhessék [...]"; a tizedik preambulumbekezdés pedig megállapítja, hogy meg kell határozni a támogatásra jogosult szárított takarmány legalacsonyabb minőségére vonatkozó feltételeket, melyeket a hivatkozott rendelet 8. cikke pontosít.

39 Ebben az összefüggésben nem állapítható meg, hogy a támogatási rendszer a fogyasztás ösztönzését szolgáló rendszer lenne. Nem célja, hogy a támogatás révén harmadik személyeket a világpiaci árfolyamnál alacsonyabb árral ösztönözzön szárított takarmány vásárlására, amely esetben a kifizetett árra korlátozódó HÉA-alap nem felelne meg az értékesített termék teljes értékének. A támogatási rendszer célja az, hogy a harmadik személyek a Közösségen belüli forrásból szerezzenek be takarmányt a világpiaci árfolyammal összehasonlítható áron, amely árfolyamon minden bizonnyal beszerezéseiket a Közösségen kívülről is megvalósíthatnák, ha a támogatás hiányában azon belül nem lenne kínálat, vagy az elégtelen lenne. Az erre az árra kivetett HÉA tehát teljességében fedi a termék piaci értékét.

40 Kizárólag ezen indok alapján, és anélkül, hogy vizsgálni kellene az összes egyéb olyan feltétel teljesülését, amely alapján a támogatások bevonhatók a HÉA adóalapjába, meg kell állapítani, hogy a termelőtől vásárolt takarmány szárítást követő értékesítése tekintetében a Bizottság által megfogalmazott kifogás megalapozatlan.

Bérmunkaszerződés

41 Amint arra a Bizottság hivatkozik, a bérmunkaszerződés tárgya szárítási szolgáltatás, azaz olyan szolgáltatásnyújtás, amelyet a feldolgozóvállalkozás végez a zöldtakarmány termelője részére.

42 Mindazonáltal a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja szerint ahhoz, hogy a támogatás adóköteles legyen, azt a termék értékesítője vagy a szolgáltatás nyújtója javára kell biztosítani oly módon, hogy az rendelkezhessen vele.

43 Bérmunkaszerződés esetén azonban a feldolgozóvállalkozás által kapott támogatást nem az ő javára nyújtják.

44 A 603/95 rendelet 9. cikke valóban rögzíti, hogy „[a] támogatást csak [a] [...] feldolgozó [...] vállalkozások kapják meg".

45 Ugyanakkor a 603/95 rendelet tizenötödik preambulumbekezdése a bérmunkaszerződések tekintetében előírja a támogatásnak a termelőhöz történő visszajutását, a hivatkozott rendelet 11. cikkének (2) bekezdése pedig rögzíti a feldolgozóvállalkozások azon kötelezettségét, hogy a termelőknek kifizessék a szerződések alapján feldolgozott mennyiségért kapott támogatást.

46 Így a feldolgozóvállalkozás nem rendelkezhet a kapott támogatással. Ő csak közvetítői szerepet tölt be a támogatást folyósító szervezet és a takarmány termelője között. Erre való tekintettel nem teljesül a Bizottság által hivatkozott, a támogatás gazdasági előnyétől független „jogi címzett" fogalmán alapuló feltétel.

47 Ilyen körülmények között a támogatás nem tekinthető úgy, mint a feldolgozóvállalkozás szolgáltatásnyújtásának ellenértéke, és nem teszi lehetővé a vállalkozás számára, hogy szolgáltatását alacsonyabb áron nyújtsa.

48 A szárítási szolgáltatás árának tehát tekintettel kell lennie a szokásos feldolgozási költségekre, oly módon, hogy az árra kivetett HÉA a szolgáltatás teljes értékét lefedje.

49 A termelő részére visszajuttatott támogatás mérsékli a termelő szárított-takarmány-költségeit. Ugyanakkor a mérséklésre nem az adóköteles tevékenység árának kifizetésekor kerül sor. Ez utólag, a szolgáltatás teljes értékének megfelelő ár kifizetését követően történik.

50 A végső soron a zöldtakarmány termelőjének nyújtott támogatásnak az adóalapba történő bevonása azzal járna, hogy a szárítási tevékenységet — a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdése a) pontjának céljával ellentétben — túladóztatnák.

51 Kizárólag ezen indokokból, és anélkül, hogy vizsgálni kellene az összes egyéb olyan feltétel teljesülését, amely alapján a támogatások bevonhatók a HÉA adóalapjába, meg kell állapítani, hogy a bérmunkaszerződések tekintetében a Bizottság által megfogalmazott kifogás megalapozatlan.

52 Végül, mivel a Bizottság által tett két kifogás egyike sem megalapozott, a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

53 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Bizottság pervesztes lett. Az Olasz Köztársaság ennek ellenére maga viseli saját költségeit, mivel nem kérte, hogy a felperest kötelezzék a költségek viselésére.

54 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 4. §-ával összhangban a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság — mint az Olasz Köztársaságot támogató beavatkozók — maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) Az Olasz Köztársaság maga viseli saját költségeit.

3) A Finn Köztársaság és a Svéd Királyság maguk viselik saját költségeiket.

Timmermans Gulmann Puissochet

Cunha Rodrigues Colneric

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. július 15-i nyilvános ülésen.

R. Grass

hivatalvezető

C. W. A. Timmermans

a második tanács elnöke